

FOLK OG LAND

NR. 23 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 10. OKTOBER 1964

LØSSALG 1 krone

MIKAL MELAND
NEDRE HOLMBIT. 2
STAVANGER 59

ZIONISME OG ANTIZIONISME I ARGENTINA

SENSASJONELLE AVSLØRINGER AV
BRIGADERMAJOR I FLYVÅPNET

Fra en argentinsk medarbeider har vi fått denne beretning som inneholder sensasjonelle opplysninger en ikke finner i de vanlige meldinger fra de internasjonale nyhetsbyråer:

Den antizionistiske innstilling i Argentina øker stadig og beviser for at det drives en bevisst zionistisk politikk er nå blitt lagt offentlig frem av en av de militære sjefene.

Brigadermajor Oliva i det argentinske flyvåpen holdt nemlig for en tid siden et utførlig og vel underbygget foredrag for et lydhørt publikum i Buenos Aires Teater om det zionistiske muldvarparbeide i Argentina. Han hevdet også at det bestod en forbindelse mellom den dekadente liberalismen, frimureriet og zionismen, ledet av sistnevnte. Den argentinske offiser fremholdt også at mordet på president Kennedy var planlagt og utført av zionistiske agenter som ledd i et verdensomspennende komplott.

Når det gjaldt Argentina, sa han at en gruppe israelske kommandos var kommet til

landet med den oppgave å samarbeide med lokale zionistgrupper for å forberede og fremme en kommunistisk terroristbevegelse i Argentina og Bolivia. En av disse grupper hevdet Oliva hadde deltatt i planleggingen av mordet på Kennedy. De israelske kommandos hadde ifølge den argentinske brigadermajor med seg en makaber liste over argentinske patrioter som skulle utryddes på grunn av den uredde holdning de hadde vist overfor de zionistiske planer.

Øverst på listen over zionismens farligste fiender figurerer den nu 85 år gamle pater Julio Meinvielle, general Enrique Rauch (sjefen for Hærens etterretningsvesen inntil Illias regjering usurperte makten), samt overhodet for de arabiske staters delegasjon i Argentina.

Fort. side 7

Hors de Combat:

FRA KULTURFRONTEN

Aftennummer 70 ste. Tirsdag 22. september 1964. 105. årgang. Nr. 440.

VI.

VI AVLEGGER ET BESØK I AKERSGATEN

Aftenposten har i mange år vært kalt «Tanten i Akersgaten». Nå ser vi at nylig naboen Dagbladet har gitt kollega Arbeiderbladet oppnavnet «Tante på Torvet». Da må vel den først nevnte avis ha avansert til å bli «Bestemama i Akersgaten». En snill og koselig og tannløs bestemama formodentlig? — Ja, overfor alle som seiler i medvind og har et skjær av popularitet over seg. Sikkert også for de solide «brede lag» som traust abonnerer på avisen og leser den til fortrengsel for «arbeidernes eget blad» og til økonomisk beste for de private familier som eier det store monstrum av et bladforetagende. — Men bestemama er ikke snill, hun har både tenner og klør og en jernskodd hel når det gjelder den eller de som av en eller annen grunn har fått den kompakte majoritet mot seg. Når det gjaldt de såkalte «landssvikere», så var det vel ingen avis som var sjoflere i sin hatefulle forfølgelse, ja rett som det var overgikk hun endog gateguttene vis-a-vis. Og som bekjent skal det noe til å slå Dagbladsfolkene hva gemenheter og bakvaskelser angår. Vi vet at en av hovedreglene for medarbeiderne i kjempeavisen er at de for ingen pris må støte det store kjøpedyktige flertall i folket. Det er derimot en stille regel at de har full rett til å sparke falne motstandere eller folk som man med noenlunde sikkerhet vet ikke er populære. Engelskmennene er et folk med mange feil, men en egenskap kan man ikke frakjenne dem: de gir gjerne de beseirete hva de

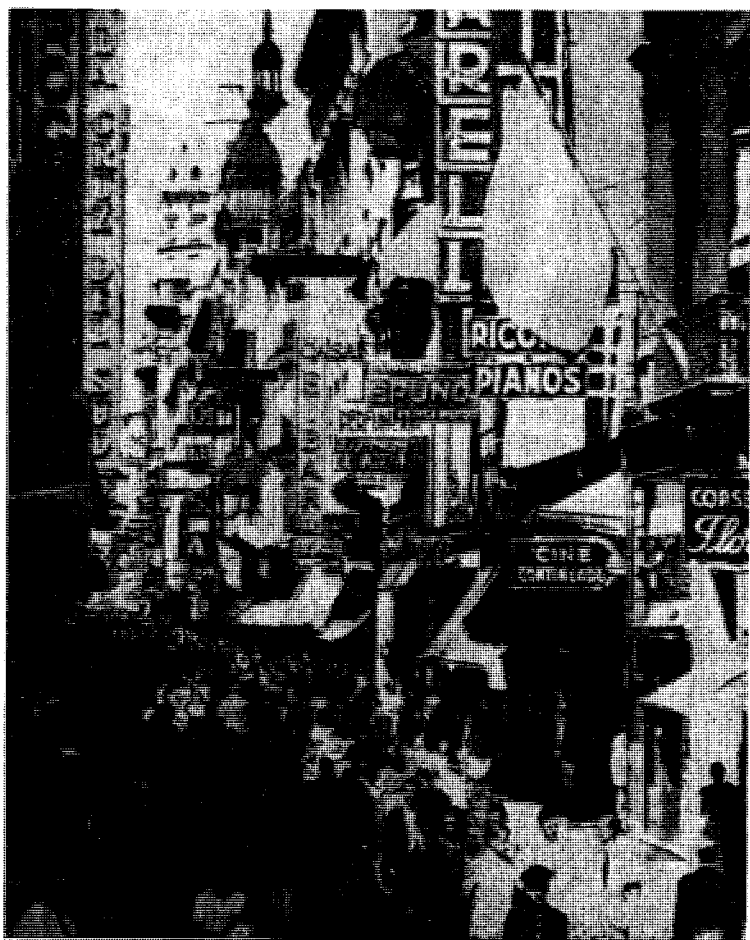
kaller «a sporting chance». Derfor har de ordsproget «Don't kick a man with his pants down». I Aftenposten derimot henger i journalistenes kontorer en plakat med ordene: «Don't forget always to kick a man with his pants down». Plakaten er kanskje

usynlig, men alle vet den er der allikevel.

Den uhyre demokratiske bestemama av idag er sannelig kommet langt fra den gang hun i fjerne år i et referat fra et skipsforlis med forbauset beundring kunde meddele: «Selv passasjerene på 3. klasse ble reddet». Som om de egentlig var noe å bry seg om.

Vi vet ikke en mere forstemmende lesning enn å pløye igjennom noen ukers Aftenpost. En nesten skamløs lefling med flertallet og

Fort. side 2

Fra beksejelen Buenos Aires

Allerede 12. april 1940 hadde AFTENPOSTEN tilpasset seg de nye maktthavere, altså lenge før den såkalte «nazifisering» som en ellers påberoper seg

FRA KULTURFRONTEN — —

Forts. fra side 1

en billedreportasje som til tider synes utrolig i sin freidighet. Vi tenker da ikke akkurat på de utallige gjengivelser av ærespensjonisten Stranger i alle slags posisjoner. På flere av dem klarer han å se likefrem betydningfull ut. Og man må innrømme at det virkelig er godt gjort av ham. Tross alt er han imidlertid regnet for å være høyremann, skjønt vi har vanskelig for å forstå med hvilken berettigelse. — Nei, vi tenker mere på de hundrevis av bilder av Gerhardsen, Lange og hele kostebinderiet fra A.P. Vi skal hilse og si at bestemama gjør sitt ytterste for at banden skal sole seg i den bredeste folkegunst. Man må mange ganger spørre seg selv om dette virkelig er et høyreblad. På oss virker det nærmest som om vi har for oss en superkoloss av Arbeiderbladet.

Den politiske sektor av avisen har stort sett vært påfallende svak gjennom årene. Vi må vel gjøre en unntagelse for salig Diesen, som hamret løs på opponentene med grov folkelig bredde, ofte isprengt en umiskjennelig vulgaritet. Vi husker engang den samme Diesen gerådet udi raseri over en kommunist eller socialist. «Overklassemannen Langseth» fnyste han foraktelig. Dagen etter kom Social-Demokraten (Arbeiderbladet) med en like hånlig uttalelse om «portnersønnen Diesen». Det var øyensynlig forbundet med en viss risiko både å stige ned i og opp av «folkedypet».

«Pariseren» Frøis Frøisland var vel neppe noen politisk førerskikkelse, men han var iallfall en dannet mann og det er ikke uten betydning for en i en så mektig stilling. Etterfølgeren Nesse var en temmelig ubestemmelig profil. Det eneste vi husker om ham var at han ustanselig tygget skråtobakk, og at han forsøkte — med vekslende hell — å la sine spytteklaser treffe en mektig spyttebakke som sto midt på det flotte Brüsselerteppet i sportsmessig avstand fra skrivebordsstolen. Smitt-Ingebretsen var nok snill og velmenende på bunnen, men han var uhyre svak og lett å lede. Det var ikke greit når han var kommet under en uheldig innflytelse. Den nåværende politiske redaktør, Kandahl, passer for Aftenposten av idag. Og dermed er allting sagt om ham.

Bestemama er svært ofte smålig og småsimpler. Det er ikke luft under taket der i

gården. Det hender riktig nok at hun uhyre forsiktig prøver seg frem litt utenfor den vanlige sikre landevei, men ved minste antydning til misbilligelse fra lesekreten trekker hun følehornene til seg og alt blir som før. Selv gateguttene vis-a-vis kan engang imellom når de blir trett av de vanlige rampestreker prestere noe bemerkelsesverdig i god forstand. Bestemama går derimot aldri så langt at det kan være tale om noen risiko.

Den kjente avdøde journalist Alf Krohn kunde bak sitt konstant søvnige utseende være både skarp og satirisk. Engang da han holdt på å forberede et julenummer til avisen, rakte hans assistent med alle tegn på begeistring ham et manuskript og sa: «Dette er svinaktig godt». Krohn kastet et blikk på forfatternavnet og skjøv manuskriptet til side med ordene: «Han er ikke populær». Da han så den annens lett indignerte uttrykk, sa han med et skjevt smil: «Jeg skal si Dem, unge mann, Aftenposten er ikke noen fin avis. Bortsett fra ren reportasje går man her aldri foran med noe. Glem alle edlere fornemmelser hvis De vil gjøre det godt her i huset».

Tenk hva Aftenposten kunne ha betydd på den vanskelige forsoningens vei etter krigen med all dens forløyete propaganda hvis det hadde vært litt mannsmot i ledelsen. I stedet gikk denne landets største avis i spissen med hetsen. Det er symptomatisk at den knyttet til seg en viss herr Bergfald som hadde gjort seg bemerket ved sin innsats i den så ille beryktede «landssvikavdeling». Signaturen kjenner til minst et tilfelle hvor denne herre i sin nye journalistiske virksomhet opptrådte i stil med de beste — eller rettere sagt de sletteste — tradisjoner fra sin fortid. Og Bestemama Aftenpost viste gang på gang hvilken gjennomtarvelig dame hun er. Da avisens mangeårige medarbeider forfatteren Finn Halvorsen var avgått ved døden, så kunde man ikke ofre antydning av en nekrolog på en personlighet som han. Og selvsagt forbigikk man i taushet både Karl Holter og en lang rekke andre høyt fortjente kunstnere som var blant dem der manglet popularitetens stråleglans om sine panner. Ingen er så sårbar som kunstnere, og Bestemama sparket iherdig til dem hun ikke likte.

Og så nylig fikk vi et nytt sjokk. Det var noen gemene kande... nei, Kandahlstøperier i forbindelse med den

såkalte «Landssvik»-debatten i Stortinget. Påny fikk vi servert den skammelige løgn at NS-folkene gikk inn for aktivt å hjelpe okkupantene. Hvor mange ganger skal det være nødvendig å slå fast at den overveldende majoritet av medlemmene gikk inn for å verne nasjonale interesser mot okkupantene. Det var vårt motiv, og det er øyensynlig det som ikke passer i den historieforfalskning som presteres idag.

Når vi passerer avisens nye monumentalbygning, så går uvilkarlig tankene tilbake til den lave to etasjes bygning hvor i mange år enkefru Schibsted residererte i ensom majestet oppe i 2. etasje. Her satt hun ofte i vinduet til bakgården og kastet vaksomme øyne over mot den avisen hun eide. Og ve den journalist som innfant seg noen minutter for sent om morgenen til sin daglige dont. Gamlefruen oppdaget ham øyeblikkelig med sine falkeøyne, og hun var aldri sen om å underrette sjefsekretæren om forbrytelsen. Disciplin skulde det være der i gården. Men hun hadde sine yndlinger, og de ble rett som det var invitert til te og kaker. Og det ble sludret og sladret over tekoppene. Hun fikk da klart gitt uttrykk for den ånd som hun ønsket skulde herske i avisen.

Avdøde Johe Wiers-Jensen var en temmelig nebbete og infam journalist, av og til endog så pøbelaktig at iallfall ett av ofrene (Egil Eide) fant å måtte gi ham en korporlig avstraffelse. Intet under at han da han omsider sluttet i avisen ble overrakt en svær blomsterbukett fra fru Schibsted, og på vedheftede visittkort hadde hun skrevet: «Til den av Aftenpostens journalister som mest minner meg om min avdøde mann Amandus». Nettopp.

Ja, Aftenposten var ingen fin avis som Alf Krohn dengang sa (og han var mange ganger tegjest hos den gamle damen, så han visste hva han snakket om). Og la oss for egen regning føye til: Den er såmen ingen fin avis idag heller.

Hors de Combat.

DEN PERSISKE SHAH

avla som kjent for en tid siden besøk også i Norge hvor han ble fetert og hyllet også av alle dem som ellers protesterer og demonstrerer mot undertrykkelse og vold når den foregår utenlands. Det kan da ha sin interesse å berette om denne hedersgjesten følgende, som er hentet fra «Iran Azad» (FRITT PERSIA): Sjefen

Norsk politikk fra og omkring 1905

for 10. iranske arme truet

I 1905 fikk vi vår selvstendighet av Sverige uten sverdslag, men tapte vår selvstendighet til England, som stilte seg som garant for integritetstraktaten som da ble opprettet. Siden den tid har vi vært et underbruk av England. Vår politikk overfor Sverige har også vært for lemfeldig. Jeg sikter her til transittbanen for den svenske malmtransport via Narvik. Den bragte vårt land i fare og siste verdenskrig førte den til okkupasjon av landet vårt.

Vi fikk også merke resultatet av det avhengighetsforhold vi kom i til England etter 1905. England respekterte ikke vår nøytralitet under de to verdenskrigene. Vi var modne for okkupasjon også i første verdenskrig slik som vårt land tok parti for England. Da som i siste krig stilte vi norsk tonnasje til disposisjon for den ene part av de krigførende. At vi unnagikk okkupasjon da kan vi vel takke keiser Wilhelm for, som var en utpreget Norgesvenn.

Under siste verdenskrig kom vårt avhengighetsforhold til England enda tydeligere frem gjennom en lang rekke nøytralitetskrenkelser fra engelsk side, alt sammen for å hindre den svenske malmtransport gjennom norsk territorialfarvann.

Vi ble påført den tyske okkupasjon av landet vårt ved at vi ikke forsvarte vår nøytralitet, noe som vel hang sammen med 1905. I 1965 kan vi feire 60 års-jubileum for 7. juni 1905. Burde ikke det norske folk da få vite hvorledes det gikk til at vi ble et underbruk av England? At England skylder oss krigsskadeserstatning, som vi bør kreve, kan ingen komme fra.

Også vår innenrikspolitik siden 1905 har vært full av feiltrinn fra borgerlig side på grunn av de forskjellige partiers særinteresser. De felte gjensidig hverandres regjeringer inntil 1935, da det viste seg umulig å stable en borgerlig regjering på bena lenger. Veien var så åpen for en kommunistisk regjering, som vi fikk med Nygaardsvold. Den som måtte pigge av til England da den tyske okkupasjon kom. Om de borgerliges politikk før

med å bombardere landsbyer og tettbebyggelser i provinsen Fars hvis ikke innbyggerne vendte tilbake til sitt arbeide, som de hadde nedlagt som protest mot voldsregimet. Bladet til den iranske nasjonale front melder videre om grufulle forhørsmetoder hos shahens sikkerhetspoliti.

kommunistene slapp til, kan brukes det gamle ordtak «Skitt i Norge, leve Toten!» Et lysglimt opplevet man ifjor sommer, da Gustavsen var med på å felle arbeiderregjeringen, men han var også medhjelper da Gerhardsen kom tilbake.

Man får håpe at de borgerlige finner hverandre ved neste korsvei.

Det som har hendt i norsk politikk rettferdiggjorde fullt ut Quislings Nasjonal Samling, men han ble bragt avveien ved den såkalte frigjøring ved et justismord sanksjonert av konge og regjering, noe som må stå som en skjensel i Norges historie. Man kan bare se hva som har foregått i Frankrike. Den som har fulgt med i begivenhetene der, vet hvorledes forholdene var før den sterke mann kom til makten, de Gaulle. England vil nå ikke engang til få sin tidligere partner med på en ny eventyrkrig. Frankrike var jo også helt uforberedt ved utbruddet av siste verdenskrig.

Alle tiders feil gjorde de borgerlige ved første stortingsvalg etter krigen ved å inngå det såkalte fellesprogram, som gav Arbeiderpartiet all makt og innføre dødsstraff. Alle må vel gi stortingsmann Braadland rett da han i sitt fjernsynsintervju med Jan Frydenlund om fellesprogrammet sa at de solgte vårt land til Arbeiderpartiet. Jeg henstiller til de stortingsmenn som var med på dette å trekke seg ved kommende stortingsvalg.

En 83-åring fra Telemark.

Hilsen til
Hors de Combat

Herr redaktør!

Vil De være så vennlig å hilse Hors de Combat hjertelig takk for hans artikkel i F. og L. nr. 20 i år. — Det var så treffende, så jeg kom uvilkarlig til å tenke på, hva der skal være uttalt: «Vi skal demoralisere folk i alle land». — Hvem står for at det skal skje? — Myndighetene i verden synes å være maktesløse, for ellers vilde de vel ikke finne seg i alt som skjer av ran, drap, tyveri, innbrudd m.m. Man kan jo ikke slå opp en avis uten å måtte lese overskrifter om denslags.

Og dessuten disse som ønsker å få blandet avkom i sin familie. — Her er ennå ikke mange slike i Norge, men det er allerede for mange. — Heldigvis vet vår bondestand at det gjelder å holde ren rase ikke bare i slekten, men også i dyrebeholdningen. Enn om vi alle kunne ligne bonden på det område.

L. A. P.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Gjennomført svindel

For noen år siden forbauset DAGBLADET verden med en rekke artikler av Sverre Hartmann, som redegjorde nøyte for det tysk-norske militære samarbeide i Finnmark etter at det i Trondheim 10. juni 1940 var undertegnet en våpenstillstandsavtale mellom Norge og Tyskland for verdenskrigens varighet.

Men bladets hukommelse er like slett som industri-departementssjefenes og hin norske utenriksministers som ikke engang husket at landet hans hadde undertegnet en krigsvarende våpenstillstandsavtale. For nylig bragte det sensasjonsglade blad gledestrålende «interessante opplysninger» hentet fra de efterlatte papirer til den avdøde stortingsmann Jacob Friis. Denne velunderrettede mann, kjent fra sitt vitneprov i saken mot Quisling, beretter at protokollkomiteen — som han var medlem av — etter samråd med regjeringen Gerhardsen «i sin innstilling lot være å omtale planene om et tysk-norsk våpenfelleskap i Finnmark i 1940, rettet mot Sovjet».

Det er høyst sannsynlig at Friis ikke visste bedre, men DAGBLADET som selv har redegjort for saken tidligere, burde jo vite at det slett ikke dreiet seg om planer, men om en fullbyrdet kjennsgjerning. Det ble i våpenstillstandsavtalen mellom Norge og Tyskland i paragraf 7 bestemt at et slikt militært samarbeide skulle etableres og dette ble også, som Hartmann har påvist, gjort. At det senere, nærmere bestemt i august 1940, av fylkesmann Gabrielsen med flere ble sendt forslag til administrasjonsrådet om å gjøre våpenfelleskapet permanent, er en annen side av saken, som bare enda tydeligere avslører hvorledes det forholder seg med «Norges fortsatte krig».

Forøvrig var ikke de norske grenseavdelinger i Finnmark den eneste form for militært samarbeide som ble fastsatt i våpenstillstandsavtalen skjønt krigen etter påstanden skulle fortsettes. I paragraf 5 ble det således fastsatt at den norske overkommando skulle sørge for å gjøre flyplassene Bardufoss og Skaanland brukbare for tyskerne i den fortsatte krig mot de vestallierte. Og i paragraf 8 heter det at den norske overkommando skal anviser de norske myndigheter å etterkomme krav fra den tyske Wehrmacht «til beskyttelse av Norge», som det heter.

Dette nye bevis på den norske presses ensrettede enfold i legendedannelsens tjeneste er jo interessant nok i og for seg, men større interesse fortjener vel det Friis røber om den regjeringsdirigering som foregikk da resultatene av «undersøkelsene» omkring okkupasjonstiden skulle legges frem. Og meget betegnende er det at det kom regjeringsordre om ikke å beskjefte seg med det norsk-tyske militære samarbeide som fant sted i henhold til den våpenstillstandsavtale regjeringen selv tok initiativet til — men riktignok senere ikke kunne huske. Grunnen til dette pålegg om taushet er visst dessverre også like åpenbar som forferdende. Uten denne fortieelse lot det seg nemlig ikke gjøre å drive svindlen med landsforræderi og å skyte og fengsle medborgene i titusenvis. For myten om Norges fortsatte krig etter kapitulasjonen kunne jo ikke godt opprettholdes på bakgrunn av det militære samarbeid som fant sted med fienden.

Makthaverne ville ha blod og rettergang og så fikk sannheten munnkurv på seg. Og selv den dag i dag har den ikke klart å frigjøre seg, noe i ikke bare DAGBLADET's skriverier røber, men også den kjennsgjerning at regjeringen fremdeles tyve år etterpå sitter på den militære undersøkelseskommisjons innstilling trass i en rekke krav, blant

Hver uke igjen

På grunn av et maskinuhell i trykkeriet ble siste nr. av avisen forsinket. Vi beklager det sterkt, men det er dessverre slike ting som kan hende.

Ellers kan vi gi den forhåpentligvis gledelige nyhet at vi herefter kommer hver uke igjen.

Bind hjelmen fastere

Jeg sitter og blar i Gulbrand Lunde: Kampen for Norge og stopper ved helsidesfotografiene av Lunde og vår fører. To lynde intelligente ansikter. To fremragende personligheter. To genier som et forført norsk folk ikke kunne bruke, men istedet valgte som sin leder personen Gerhardsen, som dukket opp i dagslyset dengang hans parti som partipost nummer 1 hadde «Partiet som bygger på marxismen».

Jeg falt i tanker: Hva ville revegløge Lunde si om han kom til oss i dag?

«Mange medlemmer? Bra med abonnenter på bladet?»

Quislings livslov var: Aldri kompromiss! Frem med sannheten! Bryt sannheten en vei!

Og derfor ga jeg også Lunde et krasst eksempel:

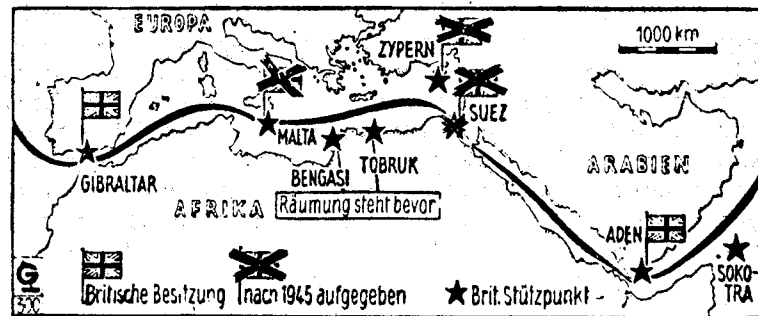
Engang ba jeg et gammelt medlem om å abonnere på «FOLK OG LAND». Det koster bare fem og tyve kroner året sa jeg, men fikk til svar: «Jeg blei helt ribba, men har da greidd å få både fjernsyn og bil igjen, skjønt jeg måtte inn i Sverige og kjøpe meg en brukt bil. Var det 25 kroner du sa? Nei takk! Jeg har ikke råd til det. Fem og tyve kroner er jo mange penger. Det skjønner du nok selv også!»

I vår fornædrelsens tid har det vært bragt i forslag mange metoder til å skaffe oss vår rett på. En av dem var å stemme på ett eller annet parti som så av takknemlighet over øket stemmetall skulle bli snille (!) mot oss og hjelpe oss.

Jeg har aldri hatt noen tro på slik søtsuppetankegang. Jeg har ingensomhelst tro på et politisk partis takknemlighet. Dessuten er denne fremgangsmåten i direkte strid med Quislings vilje.

annet fra overlege Scharffenberg, om at den må bli gjort tilgjengelig. Og det er som alle vet ikke det eneste dokument makthaverne sitter på i den hensikt å opprettholde historieforfalskningen og gi den politiske forfølgelse av medborgere skinn av rett.

Det smuldrende britiske verdensrike

Den britiske «livslinje» hvor det ene støttepunkt efter det annet måtte oppgis

21. september sluttet det 162 årige britiske herredømme over Middelhavssøyen Malta. Denne dag fikk de 330.000 beboere av denne bare 316 kvadratkilometer store øygruppe sin statlige uavhengighet.

Som når det gjelder så mange andre av de besiddelser en tvangsmessig har måttet opgi efter annen verdenskrig, håper britene å kunne binde Malta fortsatt

Quisling forstod jo at metoden ikke ville være oss til noe gagn, hvilket den da heller ikke har vært. Under behandlingen av rettsoppgjøret i Stortinget for en tid siden var det jo ikke et eneste parti som støttet oss!

Ikke vær dumme, godfolk! Stol bare på makten, og takk O. K. som med sin artikkel «Til alle landssvikere» i bladet for 15. februar i år har satt igang en bevegelse som forhåpentlig vil bli et skred.

Vanskeligheter? Selvfølgelig blir det vanskeligheter, og la oss ikke tro vi er fullt utbygget til neste mandag! Men Quisling startet NS med bare 1 medlem: Prytz, og Hitler hadde til sitt første foredrag 6 tilhørere. Vi derimot er i all fall 75 000!

Vårt første felttog for Norge ble avbrutt av verdenskrigen.

La oss nå reise oss og starte felttog nummer to!

Finn hjelmen og bind den fastere på! Miles.

Hvorfor ikke?

Norge etablerte som kjent i forbindelse med «retts»oppgjøret ansvar for partimedlemmer for økonomisk skade vedkommende partis representanter i statsstyrelsen måtte ha påført landet. 200 millioner kroner ble berøvet NS-folk på denne måte.

Arbeiderpartiets representanter i regjering og storting har nå i forbindelse med koksverksaken og en rekke lignede skandaler påført landet veldige tap.

Bør ikke medlemmene av Arbeiderpartiet — i likhet med i sin tid medlemmene av Nasjonal Samling — gjøres økonomisk ansvarlig for milliontapene? S.

som medlem av Commonwealth. Generalstaben og admiralstaben har også straks sikret seg forskjellige rettigheter for «i krig og fred» å kunne holde «vepnede stridskrefter og dertil hørende personell» på øyen. For Malta er også under de endrede forhold stadig det kanskje viktigste støttepunkt på den britiske «livslinje» til nær-, mellom- og fjernøsten.

Dette så meget mere som tallrike støttepunkter på denne linje allerede har måttet oppgis som følge av den engelske krigspolitik: Palestina (1948), Suezkanalsonen (1956) og Kypros (1960). Det er heller ingen tvil om at dagene til den britiske overhøyhet i Libya (Bengasi og Tobruk) og i Sydarabia tør være talte som følge av det arabiske press. Og også på Malta er det allerede krefter i virksomhet som vil føre den nye småstat inn i den «blokkfrie» leir. Noe demonstrasjonene under prins Phillips' besøk viser.

Kanskje husker mange engelskmenn i disse dager da Malta blir oppgitt på det med så stor hån tilbakeviste tilbud fra den tyske riksstyrelse i 1939, hvorefter Tyskland var rede til å slutte et forbund med Storbritannia for opprettholdelse av imperiet, såfremt England var beredt til å respektere de tyske ønsker om en revisjon av Tysklands østgrense. I dag står Londons krigspartner, Sovjetmakten, ikke bare i Mellomeuropa. Den trenger også inn i Middelhavsrommet, skriver «Deutsche Wochen-Zeitung».

DEN SVENSKA MINNESKRIFTEN ÖVER DET TYSTA LEDET I NORDENS FRIHETSKAMP HAR UTKOMMIT:

«VÅR ÄRA HETER TROHET»

Av Sven A. Lundehäll och Åke Tammi

PRIS KR. 1:50

Frisinnade Riks-Partiet

Ellös. Postg. nr. 62 26 97 (Sverige)

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

11. SLAGET VED MENDE.

Månedene gikk og Larsen Berg forpleiet med iver sine kamerater som bodde mere på skiene enn i støttepunktet. De utforsket de fiendtlige stillinger. Av og til kom det til mindre kamphandlinger under dette, men stort sett forløp det hele temmelig rolig til de en dag fikk besøk.

Støttepunktet var gjennomkrysset av løpegraver. I midten var det også gravet et stort hull hvor bombekasterne var blitt anbragt. Om ettermiddagen 6. mars 1944 kom det gjennom en melding fra støttepunktet Mende, som sa at russiske soldater i store styrker nærmet seg støttepunktet Schapkosero.

«Larsen Berg!» Kompanisjefen, Untersturmführer Bauer ropte Larsen Berg til seg. «Du må overta vakten, folkene er hundetrette. De er nettopp kommet tilbake fra en 3 dagers jaktkommando. Pass med ett øye på at de holder seg våkne».

Rundt regnet et dusin politisoldater dro på vakt, noen ble sendt fremover som lytteposter. De andre døset herunder i kampheredskap.

Timene gikk. Larsen Berg som for 14 dager siden var nybakt rottenführer, så på armbandsuret sitt. «Nu må ivanene snart være her, eller kanskje de har bøyet av?»

«Avløsning hver time», hørte han sjefen si. «Pass godt på!»

Midnatt var alt forbi, det nærmet seg morgenen. 7. mars for et år siden var jeg underveis med jernbanen fra Leningrad til Mitau — krigens var foreløbig over for Viken Bataljon. Hvor blir det av tiden? Månen, som til å begynne med hadde lyst opp forterrenget, var forsvunnet, bare sneen lyste fremdeles spøkelsesaktig.

Hva var det for noe? Han stod og lyttet med åpen munn. «Det knirker da i ski

der borte», hvisket han til sidemannen sin. «Det låter akkurat slik på denne harde sneen».

En av forpostene skjøt en lyskule. «Han har også hørt noe!»

Et øyeblikk var landskapet lyst som dagen. Det var intet å se.

Påny hørte Larsen Berg susingen. Han sa til sidemannen: «Vent med skytingen — hold ørene stive. Jeg løper til sjefen og melder av!»

Han forsvant gjennom gravene. Noen minutter senere gikk ordonansene fra Unterkunft til Unterkunft: «De kommer», var alt de trengte å si. Politifolkene snek seg til de anviste plassene. Alt ble gjort ferdig til å ta imot gjestene. Det hørtes en lett klirring da Larsen Berg, annenskytter ved mg spente båndet inn. «Det er ikke nødvendig å bråke slik — ta ikke gleden fra ivanene — de vil jo overraske oss», brummet han til sidemannen sin.

Det forble rolig foran. —

«Ivanene har sikkert latt skiene bli stående der nede».

«Lurer på om han sleper med seg tunge våpen?» — «Han tar seg tid og tar nesten alltid tunge våpen med». — «Vårt beste våpen er dog stadig maskingeværet — det har en vanvittig virkning — Bare lyden av skuddene i en skog får nervene til å dirre —»

«Bare vent, snart blir det muntert», mente Larsen Berg.

Kompanisjefen kom, han gikk fra mann til mann. «Ta det rolig — la dem komme og skyt så!»

Og de kom. Knappt 100 meter foran stillingen reiste de seg. Påny gjallet det gjennom skogen «Urræ — urrææ! Urrææ!» — det ble til et brøl av det, som blandet seg med skuddseriene fra deres våpen. Også forsvarerne lot sine våpen tale. Larsen Berg stod nå bak maskingeværet sitt. Skuddserie på skuddserie jaget han mot den fremstormende fiende. Påny og påny skjøt hans kamerater lyskuler. Der! Han kunne tydelig se hvorledes ivanene kom krypende på alle fire som en flokk maur.

Han lot maskingeværet knatre, bak ham blandet bombekasterne seg som paukeslagere i konserten. Fjenden må kaste seg ned under presset av forsvarsilden.

«Hva er det! For en røk!» Han skrek det ut. Der foran. En rød stikkflamme med svart røk bak skyter seg som ildtungen til en drage mot stillingen. Bunker nr. 10, et mg.rede faller ut.

«Russerne har flammekasterere!» «Vi blir stekt levende!» — «Vær ikke redd — vi klarer det!» En underoffiser løper forbi ham bakenfor. «Vi må bare ha flere håndgranater». Underoffiseren løper videre. «Forhåpentligvis har vi nok». — «Det er kas-sevis der bak».

«Flammekasteren er der bak steinen» Larsen Berg står skrå overfor den. Han lar sporlyssammunisjonen knalle mot steinen. Kanskje han kan skremme Ivan!

Underoffiseren kommer tilbake igjen. Bak ham en tysk sturmmann som hjelper ham å bære en blikkasse full av håndgranater. Kort etter bryter det løs et veritabelt håndgranatslag. Russene forsøker å trenge inn i gravene. Tyske og norske kamerater kjemper side ved side, Ivan har ikke hellet med seg.

Rundt omkring stenen eksploderer nå også håndgranater. «Det skal bli vanskelig å få dirigert flammen i vår retning nå», tenker Lar-

OLGA BARÉNYI:

82

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

«De har kjent oss igjen, ikke sant Martin?» sier Michaela rolig da bilen suser bortover en smal vei.

Hvorledes vet hun det? I speilet er ennu intet å se. Kanskje Nina ikke har sagt noe likevel, kanskje —

Der — der er de allerede! Det er bare en bil, en tilstøvet stor vogn. Fire russiske luer, de brede ansiktene viser seg avvekslende i speilet. De kjører ganske gemyttlig, kanskje de er så sikre på å innhente dem, kanskje er mannen ved rattet ingen god sjåfør.

«Lilly, legg deg straks ned på gulvet! Og De også, Michaela!»

Lilly adlyder, men ikke altfor hurtig. Sammen med Martin er hun ikke redd, så lenge hun er hos Martin kan intet hende henne. Hun ligger på ryggen og ser trær og skyer flyve forbi, bare små huser og jorder er det. Her er det rolig, her er det ingen revolusjon.

Hvis man bare visste hvorhen. Iallfall bort fra den åpne mark, det må da være en skog ett eller annet steds her. I skogen kan man lettere forsvinne. Russeren er virkelig ingen god sjåfør, eller er han full?

«Hvorfor har De ikke gått i dekning, Michaela?» spør han da han endelig legger merke til at piken fremdeles sitter ved siden av ham.

Hun smiler bare og legger hodet på skulderen hans.

Man burde jo si noe til henne — der er skogen allerede! «Michaela, sier han høyt uten å vite at han snakket. Skogen nærmer seg, den iler beskyttende mot dem — russerne holder stadig samme avstand.

«Heter De virkelig Mila?» kvirrer Lilly. «Virkelig? Hvorledes kan noen virkelig hete «kjærligheten»? Men det er meget penere enn Lilly».

Hvorledes kan noen virkelig hete «kjærligheten»? Hun er kjærligheten, hun er selveste kjærligheten — en lysning i skogen med blå sommerfugler og hvite bjerker flagrer forbi — Michaela skjøt kvinnen av kjærlighet til ham, alt hun gjorde var av kjærlighet.

Den lille bil gjør et sprang og danser som drukken på bare de to venstre hjul. Det var på nære nippen — man må ikke drømme nu, man må bare kjøre, kjøre og tenke efter. Fra den ene siden nærmer skogen seg med rasende fart, fra den annen side russerne. I speilet viser det seg en revolver — russerne har forstått, de vil gjøre det av med ham ennu før han når skogen — nu roper de ett eller annet!

«Stoj, stoj!»

Bli stående — latterlig, hvorledes kan man bli stående når man sitter? Fyren skyter, ikke på hjulene, men på ham sikter han. — Krak — slik kan han fortsette å skyte, den gode gutten! Skytterkongen ville han ikke engang bli ved brannvernfesten i Jungbunzlau. Trærne er der, de danner espalier. Her har han jo vært engang før — når — ifjor, med barna. Og her ville Tatjana — straks må han imidlertid plutselig tenke på den lille dukken han har i lommen. Hvorfor akkurat på dukken? Hvorledes var det dengang. Tatjana hadde en stor dukke, den var helt ny og styrtet ned fra den bratte veien. Barnet hadde nær også falt i avgrunnen. Det — det kunne være, nei, det er redningen! En vanvittig redning, men likevel!

Han bøyer tilhøyre, den lille bilen glir som på et glatt teppe av barnåler. Ett eller annet sted der må den bratte veien være, tømmerveien hvor de felte trær blir ekspektet ned. Veien er ganske smal,

Forts. side 7

O. K.:

To veier til NORDISK SAMLING

Det er svært ofte at Hitlers mål og Quislings lære blir blandet sammen. Mange mener at Quisling var en tilhenger av Hitler og en tysk nasjonal-sosialist. Men Quislings mål var et ganske annet og med langt videre horisont enn Hitlers.

I en tale Quisling holdt i Colloseum 5. sept. 1941 sa han om Hitlers mål:

«Adolf Hitlers opprinnelige mål — var jo — som vi vet — slett ikke annet enn en rent tysk, nasjonal oppgave. Hans mål var jo å gjenreise det tyske folk og fullbyrde Bismarcks påbegynte samlingsverk som var blitt ødelagt i den første verdenskrig». — Utover dette ville Hitler sikre sitt verk og Europas fred ved en fredelig ordning i Mellom-Europa og ved samarbeid med England, det germanske broderfolk. Nettopp Englands og Tysklands samarbeide ville garantere Europas utvikling og ledende plass i verden».

Hitler hadde aldeles ikke tenkt å erobre hele verden som det nu påstås. Han hadde ikke engang tenkt å samle Europa. Det er Quisling som reiser ideen om Vest-Europas forente stater. I en artikkel i Fritt Folk 30-9-39 skriver Quisling:

Skal det europeiske kontinent under det nye Tysklands ledelse nå det som Napoleon og Frankrike ikke nådde for Europa, og som det gamle Tyskland ikke forstod: Å virkeliggjøre Europas forente stater på det europeiske fastland som en fjerde verdensmakt mellom det britiske verdensrike, Amerikas forente stater og det russisk-asiatiske verdenssamvelde?»

«Den europeiske sivilisasjon, ja, hele vår verdenssivilisasjons framgang eller undergang er avhengig

av om det lykkes å løfte utviklingen opp på et høyere plan og å virkeliggjøre også i Europa et føderativt samband av selvstendige nasjonalstater».

Det var håpet om at Hitler ville gjennomføre Europas Forente Stater, som gjorde at Quisling samarbeidet med tyskerne under Tysklands okkupasjon av Norge. Han utarbeidet også i den anledning den såkalte Europapakt som er gjengitt i Folk og Land nr. 32 for 1958. Jeg siterer her fra artikkel I:

«Der opprettes et forbund mellom de europeiske stater med en forbundspresident, og med en Europeisk kongress, som den sentrale og øverste forbindelsesinstans — — —»

I 1939 sendte Quisling et telegram til Englands statsminister Chamberlain hvor han blant annet sier:

«— vi er overbevist om at idag gjelder det Europas og sivilisasjonens redning ved fred med Tyskland i Deres erklærings ånd. Den eneste sikre måten å virkeliggjøre dette på er en sammensmeltning av britiske, franske og tyske interesser i et forenet Europa på britisk initiativ for å skape fellesskap i interesser og samarbeid nyttig for alle parter» — «at den britiske regjering — skal innby alle europeiske stater til å velge 10 representanter til en kongress som skal få i oppdrag å utarbeide en konstitusjon for et samband av de europeiske nasjoner, — — —».

Jeg har tatt med så vidt mange sitater for å vise at Quisling før krigen (1940-45) og under krigen av full kraft gikk inn for at Tyskland og England istedenfor å slåss, skulle gå sammen og danne Vest-Europas forente stater.

Forts. s. 8.

EMILIUS:

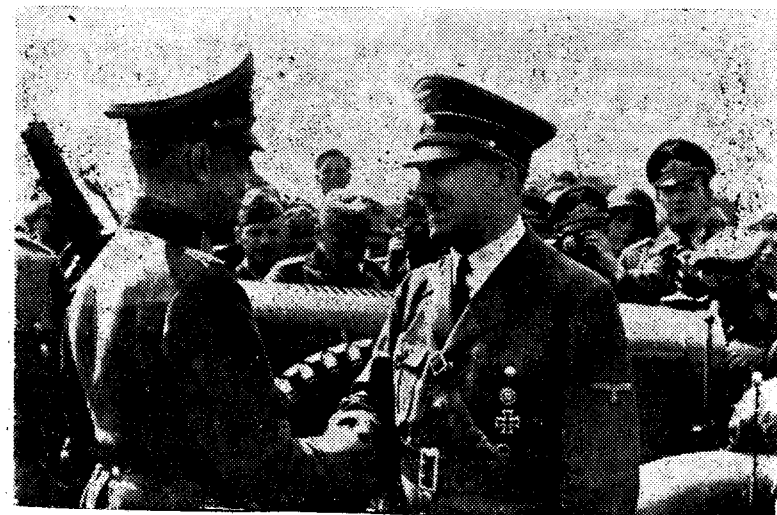
Hitler og England

Var «Operasjon Seelöwe» bløff eller kamuflasje?

Forfatteren av denne artikkel er en mann med dyptgående kjennskap til bakgrunnen for hendelsene på den europeiske krigsskueplass under annen verdenskrig. Vi skulle tro at han er den norske skribent som grundigst har satt seg inn i den foreliggende litteratur fra begge de krigførende parter side, og dessuten har han supplert sin lesning dels gjennom personlige opplevelser og dels gjennom samtaler med folk som har førstehånds kjennskap til de emner han behandler. Det er rimelig at en slik kapasitet ikke slipper til i den norske dagspress eller periodiske presse, hvor det ikke er sannheten, men opprettholdelsen av hensiktsmessige legender som er vurderingsgrunnlaget, og hvor en dessuten ikke bare skriver mot bedre vitende, men også mangler de mest elementære kunnskaper om emnet Like rimelig er det at en slik skribent finner spalteplass i FOLK OG LAND. Dette er en første studie fra hans hånd.

Operasjon «SEELÖWE» var navnet på de tyske angivelige planer for en militær landing i England sommeren og høsten 1940. På grunn av seierherrenes historieskrivning, hvor de fullstendig har ignorert den be-seiredes positive innstillinger til Europas fremtid, har man lyktes å overbevise det store flertall på begge sider om at det kun var britenes innbitte kampvilje, deres forbedelser osv. som hindret Hitler i å gjennomføre landingsplanen «Seelöwe».

I de senere år er det imidlertid dukket opp flere memoarer og krigsdagbøker som kaster ett noe annet lys over operasjon «Seelöwe». En tysk historieprofessor, Percy Ernst Schramm, Göttingen, påstår i avisartikler at operasjon «Seelöwe»

Hitler og v. Rundstedt

var kun kamuflasje (Täuschung).

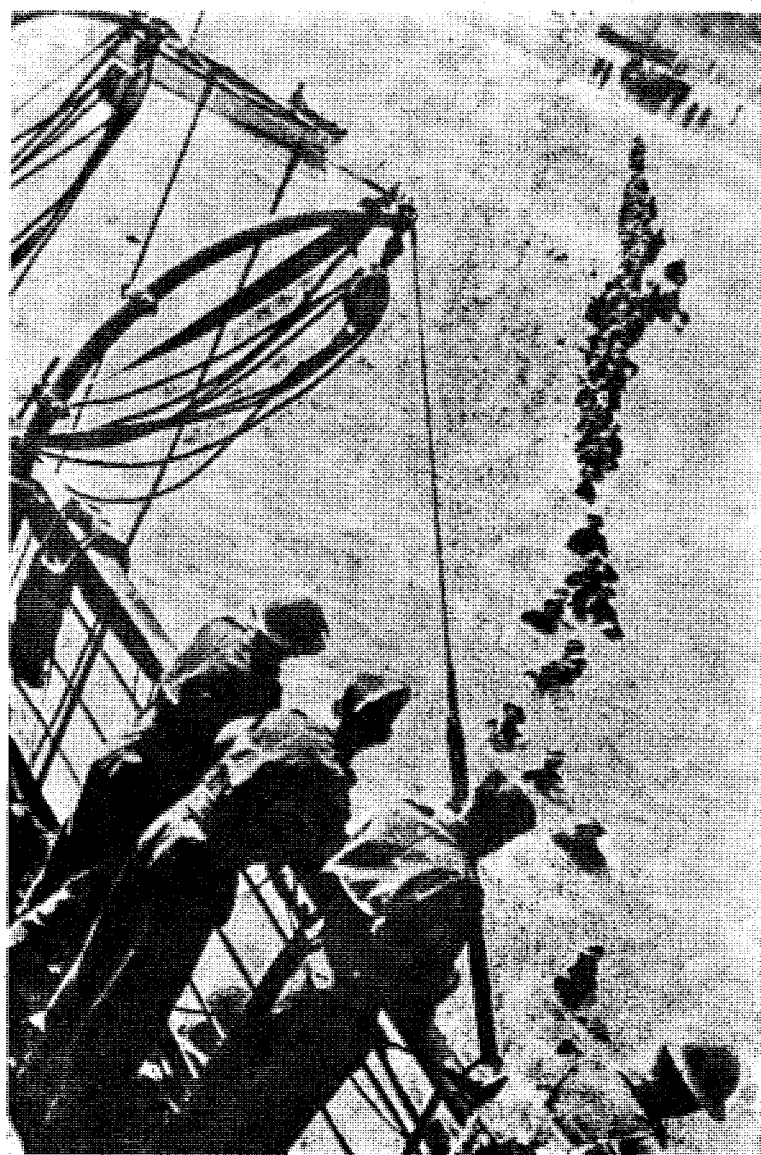
Her i Norge har bl. a. «Aftenposten» bragt artikler om operasjon «Seelöwe», delvis basert på boken «Operation

Sea Lion» av briten Robert Wheatley. En annen brite, og vel den mest objektive av dem alle, Captain Liddell Hart behandler også dette tema i sin bok «The other Side of the Hill». Han refererer her en tale Hitler holdt for noen utvalgte offiserer i von Rundstedts stab i Frankrike den 24. mai 1940, noen få timer før han gav sin berømte «Halt-Order» foran Dunkirk. Denne ordre som gjorde det mulig for det britiske ekspedisjonskorps å unnsnippe så å si fulltallig de følgende dager etter 24. mai. Denne rømning blir fremdeles fremstilt i England som en stor seier, man har sågar laget en såkalt «dokumentarfilm» om evakueringen. Denne foregikk som kjent med den tyske hær stående med «ved foten gevær» i artillerilengdes avstand fra Dunkirk.

En annen brite, Leason skriver i sin bok «Rudolf Hess-The uninvited Envoy»), at Hess ved sin ankomst til England i mai 1941 stadig fremholdt at Hitler og Tyskland ikke ønsket å føre noen krig mot England, heller ikke var det noe ønske hos Hitler å knuse England eller det britiske imperium. For det første var ikke Tyskland eller tyskerne istand til å

*) I tysk oversettelse «Botschafter ohne Auftrag». Tilsalgs gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE. Kr. 28,00 innbundet.

Forts. side 6

Britenes «seirrike» evakuering av Dunkirk mens den tyske hær stod med ved foten gevær efter Hitlers ordre

Hitler og England

Fort. fra side 5

overta denne arv etter britene, og for det annet ville denne arv kun tilfalle USA, Sovjet-Russland og Japan. Men som alle vet nektet man å tro på Hess, selv om flere regjeringsmedlemmer og lordseglbevareren hadde dagelange konferanser med ham. Britene har derfor all grunn til å holde ham inne-sperret i Spandau på livstid.

Man nekter konsekvent i etterkrigstidens historie-skrivning å tillegge Hitler eller Tyskland fra dengang noensomhelst hederlige motiver, langt mindre tanker til beste for Europa.

Men det finnes nu kilder som hver for seg støtter påstanden om at «Seelöwe» kun var et bluff. Allerede under kampene i Frankrike 1940 fikk Tyskland vanskeligheter med Sovjet-Russland. Psykologisk var dette det riktige øyeblikk for russerne til å fremsette sine krav på deler av Europa, bl. a. Bessarabia. Ifølge et dagboksnotat av Halder av 22. mai 1940, fremgår det at hærens øverstkommanderende hadde vært til foredrag hos Hitler, og her stod da Russlands holdning til debatt. Hitler håpet at Russlands krav ville innskrenke seg til kun Bessarabia.

En ny dagboksinnføring av Halder av 26. juni 1940 sier at Russlands holdning nu står i forgrunnen. Det gjelder igjen Russlands krav på Bessarabia.

Og ved månedsskiftet juni-/juli 1940, som et resultat av Frankrikes militære kapitulasjon og at England nu plutselig stod alene i krigen mot Tyskland, skrev statsminister W. Churchill et personlig brev til Stalin. I dette brev anmodet Churchill Stalin om å bytte side i krigen, og falle Tyskland i ryggen. Brevet ble oversendt Stalin personlig av den daværende britiske sendemann i Moskva, Sir Stafford Cripps.

Stalin fant ikke tidspunktet inne til å bytte side da, og hadde vel heller ingen lyst til å hjelpe Churchill ut av klemmen. Stalin lot endel av brevets innhold bli kjent for Tysklands sendemann i Moskva, F. W. von Schulenburg, som omgående berettet om brevet og dets innhold til Berlin.

Reaksjonen kom umiddelbart. Allerede den 3. juli 1940 skriver Halder i sin dagbok: «I forgrunnen står for tiden spørsmålene England..... og Østen (Russland). Sistnevnte må man se fra hovedsynspunktet, hvordan et militært slag må føres mot Russland, for å

tvinge dette til å anerkjenne Tysklands ledende stilling på det Europeiske kontinent».

Den 13. juli skriver Halder igjen: «Hitler beskjeftiger seg mest med spørsmålet om hvorfor England ennå ikke vil gå veien om fred. Han (Hitler) ser denne løsning akkurat slik som vi (generalene i OKH), at England ennå har et håp i Russland».

Den 28. juni 1940 gav OKW en «Verfügung» etter initiativ fra avdeling L, som gikk ut på å benytte alle disponible midler i etterretningstjenesten for å utbre ryktet om at man på tysk side forberedte en landgang i Irland, for å føre fienden bak lyset og la englenderne føle at beleiringen ble skjerpet og tyskernes «ring» blev tettere rundt England.

Den egentlige ordre for operasjon «Seelöwe» ble gitt av OKW den 16. juli 1940. Men allerede den 19. juli holdt Hitler en tale for riksdagen, hans tredje krigstale, hvori han bekjentgjorde forfremmelsen av endel generaler. Deriblant var også von Rundstedt, som var kommet fra sitt hovedkvarter i Frankrike til Berlin for personlig å motta forfremmelsen til generalfeldmarschall.

Hitler snakket da med von Rundstedt under fire øyne, og meddelte ham at han ikke aktet å gjennomføre operasjon «Seelöwe». Det er derfor naturlig at von Rundstedt og hans stabssjef ikke bekymret seg videre om hele arbeidet med «Seelöwe» i de kommende uker, mere enn at de øvrige offiserer skulle være i god tro.

Efter et kort opphold i Berlin, forlot OKW byen og slo seg ned i områdene rundt Berchtesgaden etter 19. juli 1940.

Den 29. juli 1940 sammenkalte Jodl endel ledende offiserer fra OKW til et møte, og blant disse offiserer var også generalmajor Warlimont. Jodl åpnet møtet med å fortelle at Hitler hadde besluttet å gå til krig mot Russland. Dette skulle skje ved tidligste anledning, og Hitler trodde med et overraskende angrep på Russland å tilintetgjøre faren fra bolsjevismen en gang for alle. På offiserenes bestyrte spørsmål om faren for tofrontkrigen, og om ikke krigen mot England aller først måtte føres til en avslutning, svarte Jodl at en seier over Russland ville være det beste

~~~~~

BENYTT
FOLK OG LANDS BOK-
TJENESTE, Postboks 3214,

middel til å tvinge England til å slutte fred. Ordrett sa Jodl at «Russland var Englands siste «Fest-landsdegen».

Dette møte varte ca. 1 time, og sluttet med utarbeidelsen av forslag til ordren som skulle danne grunnlaget for igangsettingen av planleggingen av felttoget mot Russland. Jodls mening var, og det var også Hitlers mening, at Tyskland før eller senere ville bli tvunget ut i en konflikt med Sovjet-Russland. Det ville derfor være fordelaktigere å ta dette oppgjør nu da Tyskland militært sett stod på toppen.

Den 22. juli skriver Halder etter et møte med hærens øverstkommanderende, von Brauchitsch, som hadde orientert ham om sin samtale med Hitler dagen før: «Å angripe det russiske problem. Å treffe teoretiske forberedelser».

Den 31. juli sammenkalte Hitler sine høyere offiserer til et møte på Berghof, hvor han meddelte offiserene at man aktet å angripe Russland. I Halders dagbok av 31. juli finner vi dette notat:

«..... Russland er den faktor, som England setter mest på ..... Men er Russland slått, da er Englands siste håp ute. Tyskland er da herre på Balkan og i Europa.

Beslutning: I løpet av denne konflikt må det ordnes opp med Russland. Våren 1941».

Av disse linjer i Halders dagbok kan man tydelig se at Hitlers ønske var å vende seg mot Sovjet-Russland. Og efter hans eget utsagn på Berghof hadde dette ønske røtter langt tilbake i tiden.

I dette møte ble også andre spørsmål behandlet, men da man kom til temaet Russland-felttoget, eller likefrem, forlot storadmiral Raeder møtet. Halder skriver: «Raeder geht». Dette kan også passe inn i planen med «Seelöwe», da Raeder var den drivende kraft med hensyn til å gjennomføre en landing i England. Marineledelsen blev holdt utenfor planene om felttoget i Russland til ut på sensommeren. Men da operasjon «Seelöwe» stadig blev utsatt, og endel høyere offiserer i de forskjellige staber fattet mistanke i en eller annen retning, ble Hitler den 12. oktober nødsaget til åpent å avlyse operasjon «Seelöwe». Hæren ønsket å gjennomføre «Seelöwe», marinen likeså, men OKW var imot denne plan.

General Paulus fikk sommeren 1940 i oppdrag å lede planleggingen av operasjo-

nen mot Russland. Det var Halder som meddelte ham dette oppdrag, og han fikk temmelig frie hender. Hitler interesserte seg meget inngående for denne planleggingen, og ville stadig holdes underrettet om arbeidets gang. Derimot viste han ikke den ringeste interesse for arbeidet med operasjon «Seelöwe», som var igang ved en stab i Frankrike, og egentlig stod under oppsyn av von Rundstedt. General Blumentritt tjenestgjorde dengang i von Rundstedt's stab i Frankrike og har uttalt seg ofte om dette.

Avdeling L. Abteilung Landesverteidigung med Warlimont som sjef, direkte underlagt Jodl som var sjef for Wehrmacht Führungsstab i OKW, arbeidet hele sensommeren med å trekke Hitlers interesse over til «Seelöwe», og fremholdt stadig farene for et felttog i Russland uten fred samtidig i vest. Men hverken Hitler eller Jodl lot seg påvirke av offiserenes argumenter. Sjeffen for OKW, Keitel, var også for Russlandsfelttoget. Hitler ønsket sågar å angripe Russland allerede sensommeren og høsten 1940.

I «Weisung» fra OKW den 18. desember 1940 ble det bestemt at felttoget mot Russland skulle ha dekknavnet «Barbarossa».

Arbeidet med «Seelöwe» var helt innstillet, kun i etterretningstjenesten ble denne plan holdt i live. Våren 1941 ble det også blåst nytt liv i «Seelöwe», men nu kun som en kamouflasje for operasjon «Barbarossa». Propaganda- og etterretningsorganer satte til for fullt og man greide å skape inntrykket av at nu stod «Seelöwe» like foran startskuddet. Samtidig gikk oppladningen for «Barbarossa» for fullt. Bl. a. var det livlig trafikk til Norge med utstyr, tropper og materiell utover våren. Som en kuriositet kan nevnes at bygden Ulvik i Hardanger måtte evakueres av befolkningen våren 1941, og tyskerne overtok hele bygden. Bygden blev helt avstengt fra omverdenen men ikke tettere enn at man hele tiden kunne iaktta hva som ble foretatt der. Tyskerne drev storstilte øvelser med innlasting- og lossing av tropper, landingsøvelser osv. Og alle rykter fortalte om landingen som skulle finne sted i England. At dette ble kjent i London var klart, og mang en lang skrøne ble telegrafert over dit fra britiske agenter i Hardanger-distriktet.

Når man vet at siden Norges-felttoget hadde Hitler

personlig avgjort alle viktige ting selv, og alene traff mest avgjørende bestemmelser, skulle hans holdning i saken «Seelöwe» kontra «Barbarossa» være fullgyldig bevis for at Hitler ikke ønsket å gjennomføre noen landing i England, samme hvilken grunn for dette man ønsker å anføre. Dette blir jo tilsist kun en følelsesbetont gjetning.

Wheatley har i sin bok om operasjon «Seelöwe» bokstavelig talt gått i ekstase. Han forteller om alle embeder som allerede var fordelt, forvaltningsdetaljer som skulle iverksettes i England osv, og at alt mulig inntil den minste detalj, ja til randen av det groteske Dette skulle kanskje skjerpe mistanken hos britene om at «Seelöwe» ikke var alvorlig ment. I alle fall viser det mot en storstilet narring av fienden.

Vi vet at Hitler trodde at englenderne ikke kunne falle ham i ryggen, når han angrep Russland. Videre vet vi at han mange ganger har uttalt at han ikke ønsket krigen mot England. Hans tale 24. mai 1940 er også bevis for dette at han ikke ønsket å ødelegge England.

Men han ønsket kan hende å benytte forberedelsene til operasjon «Seelöwe» som trykk og bluff i den psykologiske krigføring mot England, og alle hans uttalelser til sine offiserer høsten 1940 styrker denne opfatning.

Alle dagbøker og dokumenter fra staber og offiserer synes også å bevise at Hitler ikke mente det alvorlig med operasjon «Seelöwe».

I stedet for det svaret som britene har gitt på spørsmålet i form av Wheatley's bok om «Seelöwe», og dette svar er langt fra overbevisende, kan vi stille følgende spørsmål fra tysk side til britene:

«Hvilke psykologiske virkninger hadde truselen «Seelöwe» på britene sommeren 1940?

Følelsen av å være militært truet utenfra som aldri før i britisk historie, såvel for befolkningen som for regjeringsskretsene, de sivile som for de militære, måtte samle disse bak Churchill. For britene syntes det å være en kamp for livet, og dette sveiset britene sammen. Og ikke som kanskje antatt av Hitler, at truselen «Seelöwe» skulle svekke britene og minske deres krigslyst mot Tyskland.

Svaret på om operasjon «Seelöwe» fra tysk side kun var ment som en Popanz, et trykkmiddel i den psykologiske krigføring, eller om «Seelöwe» var en alvorlig tenkt landingsoperasjon, fin-

Argentinabrev:

Forts. fra side 1

tina, dr. Hussein Triki.

Oliva stilte spørsmålet om en stod overfor en ny Eichmann-affære med dens utvikling fra kidnapping til tortur og død.

Foredragsholderen hevdet også at han hadde dokumenter som viste at zionistene foruten med kommunistene også regnet med det argentinske sosialistparti, som mottar store pengebeløp fra den internasjonale zionisme for å infiltrere peronismen, som zionistene anser det nødvendige å få uskadeliggjort snarest mulig.

Midt i august måned hendte det en katastrofal eksplosjonsulykke i et større forretningsbygg i Buenos Aires. 14 mennesker ble drept og flere hårdt såret. Politiets fund i ruinene synes å bekrefte brigadermajor Olivas påstander idet man fant beviser for at det dreiet seg om et større zionistisk våpen- og ammunisjonslager som ved et uhell var gått i luften. Flere av de lokale zionister er arrestert og politiet har beviser for at de her i bladet tidligere omtalte kommunistgeriljas i det indre Argentina ble ledet direkte fra den ødelagte zionistcelle. Brigadermajor Oliva har rettet en henvendelse til presidenten i sakens anledning og har samtidig gjort oppmerksom på de tallrike zionistiske militæreleire som opererer rundt om i landet for å utdanne terrorister.

Det kan ellers nevnes at den peronistiske argentinske fagbevegelse, som har 5 millioner medlemmer, har sendt et solidaritetstelegram til et stort arabisk-argentinsk møte i Buenos Aires under mottoet «Nok av zionistiske løgner».

Når det tidligere har vært gjort oppmerksom på det zionistiske undergravningsarbeide i Argentina har det tidligere vært hevdet at slike påstander var utslag av rase- eller religionsforfølgelse. Om det tidligere har lyktes zionistlederne å føre medlemmene av den lokale jødiske koloni bak lyset på denne måte og også store deler av det argentinske folk, så vil vel dette falle vanskeligere nå etter disse avsløringer og etter at de høyeste militære sjef, som har den virkelige makt i landet, nå er blitt oppmerksomme på det som foregår.

Det heter ellers at det blant de «blå generaler» og de øvrige offiserer nå skal være sterk stemning for å la Peron vende tilbake på full legal måte. Det antydes at dette vil skje 17. oktober.

Folk og Lands

Dødsdans i Prag

Forts. fra side 4

man må vite nøyaktig hvor den er, tilhøyre og tilvenstre er en nesten loddrett klippevegg. Russerne kjenner naturligvis ikke den veien — pokker også at man må tenke over slike selvfølgeligheter. Selv sagt vet ikke russerne hvor døden venter og hvor han allernådigst gir en toposents sjanse. Men med Michaela og barnet — utelukket!

«Michaela, forstå meg riktig, jeg vil ikke at vi skal dø, jeg vil leve, leve med Dem, Mila», sier han så hurtig at hun knapt forstår ham. «De må hoppe ut med Lilly, snart. Jeg skal si etterpå hvorfor. Jeg vil føre russerne på villspor, men det kan jeg bare når jeg er alene. Det er den eneste utvei, den siste utvei, Michaela! Bare en kort stund vil vi skilles, for siste gang, jeg kommer straks tilbake til Dem, Mila, og da — — Nå kjører jeg to ganger tilvenstre, annen gang bremser jeg hurtig opp — løp bøyet inn i skogen sammen med Lilly. Dere må ha gjemt dere før russer-

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 5% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMÅL! Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid: kl. 19,30.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumve. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

Sannheten om Quisling

Boken det snakkes om. —

Den norsk-amerikanske professor Unstads studie over Quisling. — I Norsk oversettelse fra originalen i Susquehanna University Studies.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214 - Oslo 4

Postgiro 164 50

LØRDAG 10. OKTOBER 1964 FOLK OG LAND

7

ner man kun i hva Hitler selv egentlig ønsket å gjøre. Operasjon «Seelöwe» hører derfor ikke inn under kategorien «krigshistorie», men snarere under kapitlet om «psykologisk bearbeidelse av motstanderen». Og under dette står det utvilsomt i spissen for den lange rekken feilaktige forholdsregler fra tysk side, som i det vesentlige grunnet i feilvurdering av de andre nasjoner, og da i første rekke England.

For britene synes det idag naturlig å gjøre alle mulige forsøk på å finne beviser for at operasjon «Seelöwe» var en alvorlig ment trussel og realitet sommeren 1940 og våren 1941. Denne tyske trussel over kanalen var nemlig på denne tid den eneste militære grunn for Englands videre krigføring mot Tyskland etter at Frankrike kapitulerte sommeren 1940. Og som vi husker, det var England som erklærte Tyskland krigen i september 1939. Denne kjensgjerning har nu for tiden så alt for lett å komme i bakgrunnen i debattene.

Om Winston Churchills tilhengere vil ha hell med seg, får ettertiden vise, selv om disse tilhengere sammen med Churchill selv i høy grad gir oss en anskuelsesundervisning i historieskrivning etter Napoleons oppskrift. Det var som kjent salig Napoleon som uttalte til sin noe forsiktige minister de kjente ord: «Det er seierherren som skriver historien».

Når man tenker på alle de planer som ble laget under den 2-nen verdenskrig både på tysk og alliert side, og som aldri kom lenger enn til skrivebordskuffen i stabene, så har Wheatley ikke bevist noe som helst med hensyn til gjennomføringen av planene. For å vinne den 2-nen verdenskrig var ikke slaget om England det avgjørende. En «remis»-utgang tidlig under krigen i Russland kunne på et hengende hår blitt virkelighet. Som nevnt ovenfor hadde Hitler ingen interesse av å ødelegge England, og uten Russland ville Englands håp om å slå Tyskland være forgjeves. Stalin regnet også me en «remis» - utgang 1941/42.

Felttoget i Russland skulle opprinnelig ha vært startet ved månedskiftet april/mai 1941, men var blitt utsatt på grunn av Balkan-felttoget. Dette uforutsette felttog på Balkan trakk også til seg tyske divisjoner fra de oppsetningene som var forberholdt «Barbarossa». Og både utsettelsen av «Barbarossa» og borttagningen av tropper

for andre formål, fikk alvorlige konsekvenser for tyskerens krig mot Russland.

Videre vet vi at det var sterke krefter i England og USA som var imot krigen mot Tyskland, og heller så med velvilje på Hitlers krig mot kommunismen. Vi vet også at Hess allerede i august/september 1940 begynte sine følelser over nøytrale land til England. Han gjorde tilsammen 3 forsøk på å komme til Skottland med fly, og det første allerede i januar 1941. Det annet forsøk ble gjort i februar/mars 1941 og det tredje i mai 1941. Dette lykkedes, men da var vel allerede tiden for kort til at han kunne ha hell med seg i sitt oppdrag hos britene.

På grunn av noen skjebnen tilfeldigheter tok historien et annet forløp sommeren og høsten 1940. Kanskje burde Hitler dengang ha hørt på sine generaler og utløst stikkordet «Seelöwe» sommeren 1940, slik at Wheatley allikevel hadde fått anledning til å skrive den autentiske bok om operasjon «Seelöwe».

Emilius.

Noen opplysninger om kilder:

Professor Dr. Percy Ernst Schramm, Major d. Reserve, førte under krigen krigsdagboken i den strategiske planleggingsstab i OKW. Han skulle derfor ha de beste fortussetninger for å uttale seg i saken «Seelöwe». Han har allerede 1958 skrevet og talt om at operasjon «Seelöwe» bare var ment som «Bluff und Täuschung».

En tid under krigen var professor W. Hubatsch, kjent for sine bøker om felttoget i Norge 1940, Schramm's assistent under arbeidet med å føre krigsdagboken.

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

To veier —

Forts. fra side 5

Hvis de det hadde gjort, så hadde Europa blitt så sterkt at det kunne ha motstått en russisk-amerikansk krigsallianse. Hitler var også fullt ut villig til en allianse med England.

Men idag har Vest-Europas forente stater mistet sin betydning. Selv om Rest-Tyskland, England og Frankrike skulle lykkes i å danne et forenet Europa, så ville ikke dette rike være sterkt nok til å motstå en krigsallianse mellom Amerika og Russland. Vi kan derfor trygt slå fast at ideen om Vest-Europas forente stater nu er ugjennomførbar.

På den annen side kan vi være sikre på at den tilfældige delingen av Vest-Europa som Amerika og Russland foretok i Jalta 1945 ikke er holdbar. Før eller senere må det komme en revisjon. Denne revisjon kan komme enten ved at Amerika tar en ny Koreakrig i Europa, eller ved at Russland benytter anledningen til å dele Europa på en annen måte, hvis Amerika skulle få store indre vanskeligheter.

At FN skulle kunne ordne forholdene i Europa er utelukket.

Quislings ide om en nordisk samling av Vest-Europa var en tidsbestemt ide, som ble tvunget frem av den politiske situasjon i 30-årenes Europa. Hans egentlige og virkelig skapende tanke var ideen om en nordisk samling av Nord-Europa. Denne ideen finner vi klart uttrykt i Quislings bok «Russland og Vi» fra 1930. Han skriver:

«Ved å trekke Tyskland fra det kompromitterende samarbeid med bolsjevikene inn i en nordisk entente mellom Skandinavia og Storbritannia, hvor det naturlig hører hjemme, vilde denne store nordiske gruppering bli så sterk at den om nødvendig alene ved sitt tunge trykk, uten krig, kunne bringe bolsjevismen til fall — !!

Quisling foreslår her for første gang siden Harald Hårdråde en forening av England, Tyskland og Norden, i den hensikt å gjøre nordisk innflytelse gjeldende i Russland. Like før sin død skriver Quisling om Russland:

«Min stilling til Russland fremgikk av min, jeg kan si, lidenskapelige fedrelandskjærlighet, fordi Russland er i virkeligheten det store Norge. Russland, det russiske rike er grunnlagt av nordmenn. Hvis

man leser P. A. Munch, vil man se at de opprinnelige russere var tre folk, russere, svensker og nordmenn, og at våre forfedre bodde i Russland er temmelig sikkert. Det var det som var utgangspunktet for meg i min bedømmelse av de russiske forhold».

«Jeg så på Russland som et område hvor norsk og nordisk innflytelse skulle kunne gjøre seg gjeldende».

Vi skal ikke glemme at det russiske folk selv ikke ønsker noen permanent verdensrevolusjon. Det er ikke det russiske folk som ønsker å ødelegge verden. Det er det fremmede folk med dobbelt statsborgerskap som bodde i Russland i 1914 og som fikk penger av amerikanerne til å erobre Russland innenfra. Det er dette folks ledere som ønsker å rive ned verden, og ønsker å bruke russerne til nedrivningsarbeidet.

Quisling henvender seg altså i 1930 til England og ber England ta ledelsen i dannelsen av en Nord-Europeisk samling hvor Russland skulle være med, og hvor nordisk ånd og tanke, — det nordiske prinsipp skulle være drivkraften, men England sviktet helt. I 1939 henvender han seg igjen til England. Dennes gang for å danne Vest-Europas forente stater for om mulig å stoppe de fremmede som nu hadde tatt makten i Russland og ville bruke russerne til å ødelegge Europa. Men England allierte seg med dette fremmede folket.

Det egentlige Norden må nu selv ta opp arbeidet med å danne Nord-Europas forente stater. Kommunismen i Russland kan ikke overvinnes med amerikanske atombomber. Kommunismen kan kun overvinnes ved at det reises en ny ide som det russiske, det tyske og det nordiske folk slutter opp om. Og denne ide er at disse tre folk har felles opprinnelse. De har engang vært broderstammer og har engang hatt samme blod i sine årer og har hatt samme religion — Snorre Sturlason forteller oss at engang har Nord-Tyskland (Saksland), Russland og Norden stått under én hersker, og dannet ett rike.

Kommunismen er ikke funnet opp av det russiske folk. De som innførte kommunismen i Russland var utlendinger praktisk talt alle sammen. De hadde dobbelt statsborgerskap. **Efterhvert som disse folk forsvinner ut av Russland vil også kommunismen forsvinne.** Og da kan ideen om Nordisk Samling og Nord-Europas

VERDENSMAKTEN EUROPA

«Europa — verdensmakt med 400 millioner mennesker» heter en bok av Jean Thiriart, utgiveren av «Jeune Europa», en avis som også utkommer på tysk under titlen «Junges Europa». Adresse: Jeune Europe, B. P. No. 9, 33, ch. de Charle-roi, Brüssel, Belgia.

*****

Med frontkjemperne -

Forts. fra side 4

sen Berg. Efter en stunds forløp rører det seg ikke lenger noe der. «Om de er ferdige?» For sikkerhets skyld lar Larsen Berg påny mg.et sitt hamre.

Ved 6-tiden om morgenen angriper russerne påny støt-epunktet fra syd. Larsen Berg er i stadig virksomhet. Russerne stormer og stormer, bølge på bølge. Det blir langsomt lysere der ute.

«Nå kan vi da seg hvor vi skyter!» sier skytte nr. to og gjør klar bånd efter bånd. Larsen Berg er helt lamm i skulderen, men han vil ikke gi fra seg geværet. Angriperne bryter sammen — stadig mattere blir urræ — urræne. Fienden viker tilbake — skrikingen forstummer.

«Det klarte vi!» Larsen Berg stryker seg over ansiktet med hånden som er skitten av sot og olje. En svart stripe tvers over ansiktet gir ham et skrekkinjagende utseende.

Så ser han på flaten foran piggråden. «Der ligger de tett i tett!» sier sidemannen hans som har fulgt blikket. «De svarte flekkene ser ut som fluelort på et hvitt sengeteppe!» tenker Larsen Berg. Høyt sier han: «Er alle døde tro?»

«En jaktkommando må sette efter fienden» beordrer kompanisjefen. «Det er ikke noe for meg» Larsen Berg vil holde seg unna. Fra skogkanten hamrer den trege, dumpe takkingen fra tunge og lette sovjet mg.er. Geværkulene piper og hvisler, maskinpistolene gjør. «Det er forsterkningen vår, jakt-

*****

forente stater, og en nordisk sosialisme trengte inn til det russiske folk og fri det fra kosmopoliteners gudsførlatte hjernespin. Hadde Hitler istedetfor å proklamere det Stortyske Rike, proklamert Nord-Europas forente stater og behandlet russerne som et broderfolk, så hadde han kanskje vunnet krigen.

O. K.

100 TALER

de Gaulle er for tiden midt oppe i sin store reise i Sør-Amerika. Han hadde forbedret seg godt på forhånd ved bl. a. å lære seg spansk og portugisisk — så godt at han holdt flere av sine taler på disse sprog. Under reisen skal han ellers holde hundre taler og foredrag.

*

35 MILLIONER FATTIGE

President Johnson har som kjent utnevnt Sargent L. Shriver til å lede «krigen mot fattigdommen». Denne anslår tallet på folk som trenger understøttelse i USA til 35 millioner mennesker. Riktignok mottar bare 8 millioner av dem velferdsunderstøttelse, men ytterligere 27 millioner trenger efter Shrovers mening hjelp. Av dette fremgår altså at hver femte amerikanske borger må regnes til de fattige efter amerikansk målestokk. Og det til tross for at landets brutto-sosialprodukt når 600 milliarder dollars i året, mere enn 70 millioner mennesker har lønnet arbeide og skatteinntektene til regjeringen aldri har vært så høye som nå. Så er det nok på tide Johnson begynner krigen mot fattigdommen nå i skyggen av valgkampen.

*

BB RENSER SYNAGOG

Den nå snart 30-årige franske filmstjerne Brigitte Bardot forbereder seg til nok et ekteskap, denne gang med den jødiske millionær Bob Zaguri. Da ekteskapet skal inngås efter mosaisk ritual studerer sextjernen for tiden jødedommens hellige bøker under ledelse av en rabbiner. Dessuten har hun skjenket bortimot 40.000 kroner til rensning av en synagoge i Casablanca.

kommando Stehle». «De skyter alt våpnene klarer. De har tilintetgjort Ivan», sier en underoffiser idet han spenner på seg skiene. Vi visste at en forsterkning fra divisjonen var underveis. Det nåværende kampområde lå noe lenger syd.

«Vi trenger 30 frivillige», roper kompanisjefen. «Her, jeg vil gjerne med!» Nesten alle meldte seg og sjefen må selv plukke ut folkene. Larsen Berg så efter dem da de gled gjennom åpningen i piggråden.

«Det er egentlig synd at jeg er så dårlig skiløper», tenkte han.

3833 HENRETTELSE S IDEN 1930

Offisielle amerikanske oppgaver forteller at fra 1930 til 1963 ble det fullbyrdet 3833 henrettelser. I året 1963 ble 13 hvite og 8 negere henrettet — talende tall synes vi.

*

SØRAFRIKA BEKJEMPER KOMMUNISMEN

Kommunismen i Sør-Afrika skal slås tilbake for alltid i løpet av de nærmeste 6 måneder, sa justisminister B. J. Vorster ved et møte som ble holdt av National Party i Kirkwood. Når det ble tatt forholdsregler, så skulle almenheten bli nødt til å innse at hensikten med det var å befri landet for alltid for undergravende elementer. Uansett presset fra de høyeste myndigheter utenlands, så skylder vi Sør-Afrika og dets folk å utrydde denne kreftsvulst, sa justisministeren. Justisministeren sa videre at han ikke var rede til å oppheve 90-dagersklausulen på grunn av aktivitet 5 steder i Afrika, hvor sabotører ble utdannet for sabotasje i Sør-Afrika. En annen grunn var at kommunistene hadde omgruppert seg efter Rivonia-rettergangen. Justisministeren benektet bestemt at de forholdsregler som var tatt hadde til hensikt å knuse den politiske opposisjon i Sør-Afrika. (African Express).

FORBUNDETS KONTOR

holdes stengt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid tirsdag — onsdag — torsdag og fredag fra kl. 10 til 15.

Sekretæren kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale. Telefon: 377696.

Postadr.: Postboks 3214, Sagene, Oslo 4 - Postgiro 150 28.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene s'engt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Ut-20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Abonner — Averter